

τορες τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ρωσίας, Ελλάδος, Αυστρίας, Περσίας, καὶ εἰτινος ἄλλης Δυνάμεως. Κατὰ δὲ ἐπαγγέλματα οἱ Τραπεζούντιοι εἶναι κτηματῖαι καὶ γαιωπῶναι, τεχνίται ἔμποροι καὶ ὀλίγοι θαλασσινοὶ, ἔχοντες μεγάλα πλοῖα ἔμπορικά. Ἐκτινων ἐτῶν ἦλθον καὶ ἔγεινον αὐτοῦ ὡς σταθεροὶ κάτοικοι τινὲς τεχνίται νησιῶται καὶ ἄλλοι Ἕλληνας, εὐρίσκοντες ὠφελίμων ἐνασχόλησιν καὶ ἔχοντες παρὰ τῶν ἀγαθῶν Τραπεζούντιων τὴν δέγυσαν φιλοξενίαν. Ἄμποτε δὲ ἡ αὐξάνη ὁ ἀριθμὸς τῶν μετοίκων τούτων διὰ τὴν ὠφέλειαν καὶ πρῶδον τοῦ τόπου.

Οἱ Τραπεζούντιοι, γενεὰ ὠραία, ἔχοντες τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ εὐφῶν λαῶν τῆς παλαιᾶς Ελλάδος Ἰώνων καὶ Ἀρχαδῶν, φαίνονται νοήμονες, εὐμαθεῖς, φιλόμουσοι, φιλοπάτριδες καὶ ἐπιχειρηματικοί. Ἐντεῦθεν κατήγοντο καὶ ἄλλοι παλαιότεροι ἄνδρες ἐνδοξοὶ κατὰ σοφίαν, καὶ ἄλλην ἀρετὴν, κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους χρόνους οἱ διαπρέψαντες καὶ ὠφελήσαντες τὸ γένος, Μουρούζας, Ψιλιάνται, Καραζάδαι καὶ ἄλλοι, Προσθέτομεν ὅτι Τραπεζούντιος ἐκ πατρὸς εἶναι καὶ ὁ πρῶτος Καθηγητὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου καὶ Συν. ἀκτινητῆς αὐτοῦ ἐκδιδόμενης γαλιιστὶ ἐφημερίδος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ταχυδρομίου, νῦν δὲ γραμματεὺς ἢ σύμφουλος τῆς ἐν Παριείοις Ἑλληνικῆς Πρεσβείας Δουρῆντος, ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ εὐφραδὴς, ὁ νῦν συνοδῶν τὰ ἐκ τῆς Ελλάδος βιομηχανικὰ προϊόντα εἰς τὸ Ἐκθετήριον τοῦ Λονδίνου.

Οἱ Τραπεζούντιοι Γραικοὶ ἔχουσι Φιλολογικὸν Σχολεῖον μετὰ Βιβλιοθήκης κτισθὲν καὶ προικισθὲν ὑπὸ τοῦ ἐναρέτου ἀρχιερέως αὐτῶν καὶ διὰ μικροτέρας τινὸς συνεισφορᾶς τῆς κοινότητος· ἐτι δὲ ἐκτός τοῦ τῶν ἀξόνων, ἐσύστησαν καὶ *Παρθεραγαγεῖον*, κτισθὲν ἐπιτήδες ὑπὸ τῶν εὐκαταστάτων τῆς πόλεως ἐμπόρων, τοῦ ἀξιοτάτου Πασιανίδου ἰδιοῖς ἀναλώμασι κατὰ προθυμίαν φιλόκωνον, παραδειγματικῆν. Οἱ δὲ ἀξιόλογοι διδάσκαλοι τῆς κοινότητος ταύτης Κ. Ξανθόπουλος καὶ Ηερικῆς Τριανταφυλίδης καὶ εἰτις ἄλλος ἀγνωστος ἡμῖν, ἐπιμελοῦνται μετὰ ζήλου τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς αὐτοῦ νεολαίας καὶ τὴν αὐξάνειν τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Σχολείου καὶ εἰαν ἄλλην βελτίωσιν τῆς φίλης αὐτῶν πατρίδος. Ὁ πρῶτος, ἀπὸν ἦδη καὶ τελειοποιούμενος ἐν Γερμανίᾳ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, θελεὶ ὠφελῆσαι ἐτι πλέον ἐπαυελθῶν. Πρώτη διδασκάλισσα τοῦ ἐν Τραπεζούντι Παρθεραγαγεῖου ὑπῆρξεν ἡ Μαριγῶ Καρυσσίλου, ἥτις εὐρίσκειται νῦν ἐν Σμύρῃ, διαδεχθεῖσας αὐτὴν ἐκεῖ μετὰ τριετίαν ἄλλης διδασκαλίσης. Οἱ πρόκριτοι Ἀντωνιάδης, Πασιανίδης, Κερωνίδης, Νικόλαος Παρρασκευᾶ, Λύγερινὸς Πάνας Ἰσαδάνου, καὶ ὅσοι ἄλλοι μετὰ τῶν Δημογερόντων καὶ τῶν Ἐφόρων κυβερνώσιν, ὡς λέγεται τὰ κοινὰ εὐτάκτως καὶ μετ' ἀξιεπαίνου ὁμονοίας, φιλοτιμούμενοι νὰ περιποιήσωσιν εἰς τὴν κοινότητα πᾶσαν δυνατὴν ὠφέλειαν καὶ τιμὴν, ἀνατρέφοντες χρηστῶς, τὰ τέκνα τῶν καὶ ἐμπνέοντες εἰς αὐτὰ τὸ αὐτὸ φρόνημα. Εἴθε ἡ ἀξιόλογος κοινότης τῶν Τραπεζούντιων ὁμογενῶν φωτιζομένη καὶ ἀκμάζουσα ἐκ νέου νὰ συντελέσῃ δραστηρικῶς εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ἄλλων περίξ κοινοτήτων τοῦ Πολεμωνιακοῦ Πόντου. Μετὰ τὴν καλὴν σύστασιν καὶ διατήρησιν τῶν ἀναγκαζίων Σχολείων καὶ τῆς Βιβλι-

οθήκης τὴν αὐξάνειν καὶ ἀγαθὴν γρητὴν, παρακινούμενοι τοὺς Τραπεζούντιους νὰ συστήσωσι καὶ *Νοσοκομείον* κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπειδὴ τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο κατὰστημα ἔχουσι ἦδη καὶ ἄλλαι μικρότεροι καὶ ἀδυνατότεροι κοινότητες· ὡς ἱατρὸν δὲ τοῦ Νοσοκομείου αὐτῶν ἔχουσι τὸν περιεμμένον ἀξιόλογον νέον Συμβουλίον. Ἐτι χριζέται ἡ καλὴ αὐτὴ κοινότης καὶ *Λέσχην* ἔμπορικὴν, περιεχούσα τὰς κυριώτερας τῆς γλώσσης ἐφημερίδας, καὶ τὰ κατὰ καιροὺς ἐκδιδόμενα φυλλάδια περιουσιακά ἢ ἄλλα, καὶ δεγόμενὴν πᾶσαν τάξιν πολιτῶν. Περὶ δὲ τούτου εἶναι χρεῖα νὰ ἔγῃ καὶ ἡ πόλις αὐτῆς ἐνα ἱεροκλήρικα ἐκ τῆς ἐν Καλικῇ Θεολογικῇ Σχολῆς. I. A.

Εἰς Ἄνθος.

Μίμησις σκοπτικοῦ ποιήματος.

Τιπεινὸν ἄνθος τοῦ ἀγροῦ μετ' ἀκροχόρου στέμμα,
Τὶ πλάνη μετ' ἀπρόστατόν μου βλέμμα
Κ' ἐπάτησα τὸν νέον σου κορμὸν μεβαρὺν πόδα,
Καὶ τὴν σεμνὴν σου καλλονὴν ἐμάραν' ἀκουσίω!
Οὔτω μαραινέι ἐξαρνον δριμύ πρῶτῃς κρύος
Τοῦ κήπου μας τὰ ῥόδα!

Ποῖν κατὰ γρέψω τὸν κορμὸν καὶ τὸ ἀγρόν σου χροῶμα
Ἡ χελιδὼν ἐστήριξε τὸ γλαφυρόν της σώμα,
Καὶ μόνη αὐτὴ ἐλαφ ὡς σ' ἐπίεξε τὰ φύλλα,
Μὲ μέθην ἤνοιγε γάρως τὸ νέον πτέρωμά της,
Καὶ ἐχειρέτων τὴν αὐγὴν τὰ κελαδηνάτά της,
Φαιδρὰ καὶ ἐρωτύλα!

Ὡ; τόσα ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ σὺ ἔλαβες θάλλος
Τὸ ψῆγος περιέβληθε τὸ τυφερόν σου κάλλος,
Ἄλλ' εὐτυχῶς διέφυγε τὸν ῥοῦν τῆς καταγίδος,
Καὶ ἀνυψῶσο ἔξορον ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων,
Στολίζον καὶ διακοσμοῦν, ὦ ἄνθος χάριν πνεόν,
Τὸ στήθος τῆς πατρίδος!

Τὸ στέφανόν σου ἔβαφον ἀκτίνες τοῦ ἡλίου,
Πλήρη ψεκᾶδων τρεμουτῶν ἐφωνοῦ ἀκαρούου,
Ἐπέπρωτο νὰ συντοιβῆς, ὦ ἄνθος τῶν βουρῶν μας,
Νὰ στερηθῆς τὸ φύλλωμα καὶ τὸ γλαυκὸν σου χροῶμα,
Καὶ μετ' ὀλίγον τὸ πικρὸν νὰ σὲ σκεπάσῃ χροῶμα
Ἐμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶν μας!

Φεῦ! οὔτω τῆς νεότητος τὸ νέον κοῖνον πίπτει,
Κ' ἡ κόρ' ἡ ἀπροστάτετος εἰς δόλον ὑποκύπτει!
Οὔτω τοῦ νέου πικροῦ τὸ ἔαρ φυλορῶρει!
Τὰ ἄσματα τοῦ νίνυσιον οἱ στρόβιλοι τοῦ βίου.
Καὶ ἐν ἔσπερας κελαδῶν περὶ δυσμᾶς ἡλίου
Μαραινέται κ' ἐκπνέει.

25 Φεβρουαρίου 1851.

X. A. Παρμενίδης.

Εἰδομοίησις.

Ἀπὸ τοῦ Η'. ἀριθμοῦ τῆς Ἰονικῆς Μελίσσης κτ' ἐφ-
εξῆς ὅσα ἄρθρα μεγάλα ἢ μικρὰ δὲν φέρουσιν ὑπο-
πογραφὴν ἢ γράμμα τι τοῦ ἀλφραβήτου, ταῦτα δίδονται
ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου Θ. Τιμαγέωως.

Ἐκάστου δὲ ἄλλου διανοητικῶν ἔργων θέλει φέρει ἡ
τὴν ἰδίαν ἐκείνου ὑπογραφὴν, ἢ γράμμα τι ἀλφραβητικῶν.